

TVRDÉ SLOKY.

Večerní.

Táhl soumrak od západu na den slunný v prostředí máje, z teplejších když sadů výšin rozhlížel jsem se do kraje.

Krušné Hory v mlžném rouchu, z nížín sedý dým se valil ze sta hutí, ze sta šachet — vesnice a města halil.

Páry a kol hovor věčný zněl mi k uchu slabým echem, v lípách věčky bzučely si a sad voněl jarním dechem.

A kos i drozd by mne skoro naladil k smíru, klidu, kdyby ostré hlasy pískal nemluvil o tom lidu,

jenž tam, kde kouř v sloupy roste, duši níž a krev cedí... — Spadlo slunce už za Hory, Sever už je v tmě a šedí...

Moje zpěvy.

Zpěvy mé jsou dítky těžkých, rmutných chvíl, kdy krev v žilách vřela, pot se s čela lila, všedním prachem hrubý potřásán jich šat — však jít ve svět musí, byt' je vítal chlad!

Vždyť i ten pták v kleci vyzpívá svůj žal proč o poutech otrok zpívat by se bál? Proč by bratřím, sestřím v temný žití stesk nerozčelil z hlubin duše rudý blesk?

Zpěvy mé jsou dítky těžkých, rmutných chvíl, nejsou ale skřek a malomocný kvíl: svými rytmy bijí v kobek vetchou mříž, aby směly vzlétnout v nových světech říši!

Světy jasné, jež lze pouze tušit nám, kdož jsme uvykli jen žalámním tmám! Než vás s bratry stihnu, musí zhytnout vrah, padnu-li dřív, zpěv můj pozdraví vás prah!

OTAKAR CHARVAT:

Za štěstím.

Studie k románu.

(Pokračování.)

A Holan sám počíná věřit, že tam za mořem skutečně bude lépe. Není možno, aby nebylo. Holan noří se v myšlenky a maluje si v duši to štěstí, jež čeká naň tam za mořem. Tam nebude těch strastí, jež pronásledovaly jej po celý život, nebude tam bídy. A on po čase přece jenom bude spokojen, třebaže onu spokojenost kaliti bude vzpomínka na ženu, která na cestě za štěstím zhyнула.

“Tatínku, vypravujte něco! Jste dnes nějak zamlklý,” zahovořila Andula.

Holan obrátil se k děvčeti, jež seděla podle něho a byl v patrných rozpacích. Nevěděl, jak omluviti svoje zamyšlení. Nechtěl svědčiti se Andule, aby ji nevedl v pochybnost. Nechtěl, aby děvče trápilo se prozatím starostí, jak bude v novém domově.

“I nejsem zamlklý. To se ti jen zdá... To jen tak na chvíli jsem se zamyslel,” řekl po chvíli takovým nejistým hlasem, jakoby každé slovo v ústech obraeal. A po chvíli dodal:

“Jsi tuze starostliva. Děvče v tvém věku má mti mysl lehkou. Čti si chvíli, děvče, v té knížce, co si sebou vezeš. Přijdeš na jiné myšlenky, potěšíš se. Anebo čti nahlas... i já rád poslechnu.”

Andula ochotně nalezne knížku a čte. Chvilu hlasitě a hned zase hlasitě. Holan naslouchá, chvílemi přikyvuje, jindy zase kroutí hlavou.

“... Večer toho dne byl nasmírně krásný,” čte Andula. “Luna vyšla záhy z večera a své bílé světlo rozlila po celé krajině. Vše v tom tajemném světle jaksi zkrásnělo a celý kraj jakoby proměnil se v jednu velikou pohádku. A té pohádky princeem a princeznou jakoby byli dva mladí lidé, již kráček paloukem a láskyplně tiskli se k sobě.”

Andula se náhle ve čtení zarazila. Před očima vyrostly jí rodné kraje a vynořila se vzpomínka na tiché večery, kdy ona se svým Vojtěchem procházela se v slastném opojení lásky. A náhlá ta vzpomínka jakoby jí otřásla. V duši vzbudila nasmírný stesk nad tím, co minulo a co již sotva se vrátí. V očích zaleskly se jí slzy a jenom stěží po chvíli pokračovala:

“... Pro ně však nesvitla luna jako pro ostatní svět. Oni neměli dnes smyslu pro krásy, do nichž toho večera oblékl se kraj, neboť oba svírala veliká bolest, tak veliká a palčivá, že zdálo se jim, že podobně nikdy nepociťli. Oba mysleli na to, že toho dne procházejí se tak naposled, neboť on dne druhého měl odebrati se do ciziny...”

Kolem čtoucího děvčete utvořil se kroužek posluchačů. Ba i Polák a Rus přišel a naslouchal napjaté pohnutému hlasu čtoucího děvčete. Andula ani nepozorovala, že má tak četné posluchačstvo. Teprve, když od knihy oči zvedla a kolem se rozhlédla, zarazila se.

“Jen čtete, krásně je to sestaveno,” řekl kdosi z houfu.

“Člověka to jaksi přivede na jiné myšlenky,” řekl jiný.

“Ba, ba,” přizyvoval Holan.

“V knize je docela jiný život, nežli zde na zemi. Různí lidé tam vystupují, mluví, jednájí, a jsou daleko lepší než ve skutečnosti. Člověk, má-li srdce na pravém místě, mnoho může si z takové knížky vybrat pro život. Tuhle jsem ku příkladu četl povídku o mladém člověku, který měl také srdce na pravém místě. Mnoho v životě svém prožil a zakusil samá protivenství. Ale nic jej nezaleklo, všechno podstoupil. A na konec přece jen nad tím vším zvířel, dosáhl svého cíle a stal se šťastným.”

“Škoda jen, že chudý člověk tak málo může čísti,” zahovořil jeden z posluchačů, mladík ještě, zdravý, červené tváře.

“Ba, ba... Čtení je pro nás, abych tak řekl — vzácností,” zahovořil jiný.

“V Americe prý je jinak. Tam každý čte a proto jsou tam prý lidé daleko dále, než u nás,” zasáhl do zajímavé debaty jiný.

Andula neposlouchala. Mysl její opětně zatoula se do minulosti. Přítomnost nebyla lákavou a to bloudění po minulých prožitých chvílích bylo jí nad jiné příjemným. Během těch trpkých zkoušek stalo se jí denní potřebou, oasou v té poušti podivného života.

Posluchači po chvíli stiehlí. — Řekli si asi vše, co oni o knize soudili. Mnohá slova byla ku podivu promyšlená a nedalo se o nich ani pochybovati.

“Čti dále, děvče,” pobídl Andulu po chvíli otec.

A Andula četla. Dívčí hlas, třesoucí se pohnutím nesl se dušným ovzduším a všem, již naslouchali, bylo u srdce ku podivu sladko a tesknó zároveň. Naslouchali napjatě sotva dýchajíc. Mnozí z nich prožili něco podobného a nyní, kdy o tom slyšeli

vyprávěti takovými pěknými slovy, cítili, že přece jen život bývá našem krásný. A když po chvíli rozlehl se zvonec, zvonící k večeru, neradi zvedali se ze svých míst... Přerušena hlukem, jenž po zvonění nastal, Andula přestala čísti. A mezitím, co ona snila nad knihou, Holan též šel za ostatními. Andula osaměla. Znovu a znovu ve svých myšlenkách vracela se k tomu, co před chvílí četla. Bylo jí milo a blaže při myšlence, že není ve své bolesti osamělou, že i jiní prožili podobné žaly. A znovu pustila se do kapitoly, v které tak krásnými slovy popisováno bylo loučení...

V.

Šedivá mlha, jež od rána povolovala se pod ztemnělou oblohou, jenom pomalu měnila barvu do bělavá. Moře bylo temné, neklidné a ovzduší naplněno bylo tesklivostí. Parník plynul jenom pomalu, hlasitě vydychuje kotoně dýmu. Chvillemi ozval se táhlý, žalostný zvuk lodního signálu. Teprve k poledni vyjasnilo se poněkud.

Bylo sychravo ale všichni cestující stáli na palubách, zahaleni v teplé šály a plaidy a nedočkavě, neklidněma očima rozhlíželi se po okolí. Blížili se k ostřevce. Kolem přejížděly jiné menší parníky s vlajčími prapory a čím více blížili se k přístavu, tím více rušnější život jevil se na kalných vlnách. Pro oko lidské byla to pastva nezvyklá. Malé parníky, vyvážející do moře kal a nečistotu velkého města, střídaly se s pěknými a úhlednými parníky obehodními a dopravními. Na vlnách kolébaly se červené sudy, jimiž naznačena byla cesta.

Konečně objevila se pevná země. Několik ostrůvků se objevilo, se stromy a budovami. Na tváři všech cestujících byla patrna radost nad zakončením dlouhé plavby.

I mezpalubníci stáli na vyhrazeném místě na palubě a pozorovali kolem proudící život. Vše bylo jim novým a na každou maličkost druh druhá upozorňoval. Ovzduším poletovali rackové, tu přibližující se k vlnám a hned zase vzlétající vysoko nad ně.

Na obzoru poněnáhu vynořovaly se obrysy budov a věží města. Po malém bílém parníčku, na jehož stěžni leskla se americká rozepjatá orlice a vládl pestrý prapor Unie, přiblížili se vládní úředníci. A potom parník pomalu blížil se k přístavu.

Na palubách bylo hlučno. Cestující, připravení již k opuštění lodě, pobíhali s místa na místo. Mezi nimi přebíhali svátečně ustrojení stewardi a plni chvatu, nevšímajíc si dnes valně okolí, plnili dané rozkazy.

Mlha poněnáhu klesala a zdálo se, že kalné vody jí pohleují. Ovzduší přeplněno bylo hlukem, křikem, pískotem lodních píšťal a všechny ty zvuky slévaly se v znět čehosi nasmírně hutného, na duši uléhajícího pocitem čehosi hrozně předrážděného a těžkého.

Parník poněnáhu pohyboval se kolem sochy Svobody, jež stála tu klidně nad těmi vlnami a nad tím horečným a chvatným životem.

Vystěhovalci, shromáždění v jednom koutě pohromadě a očekávající lékařskou prohlídku, dívali se na mohutný ten obraz se známou úzusu v očích. Vše to, co nyní viděli a co tušili tam v dáli, kde třešily se do výše ohromné domy, jež po tobaly se věžím, připadalo jim neobyčejně silně a mohutně a oni zdáli se tak nepatrnými v poměru k těm ukázkám síly a energie kolkolem.

Pokračování.

U sopky.

Od rána mrtvo, dusno. Ni větřík nezaváhal, strom i květ svadlý. Z oblak krvavý oheň planul, sloup dýmu stoupal bustý ze krateru do výše — však sopka hrozná stála v svém probuzení tiše. A k večeru sluk mraků kraj celý pokrýl stínem a smutek prolul tvorstvo: “My zhyne, zhyne!”

A když noc černá, dlouhá se líně odplížila, bez změny vše; jen šedá obloha se snížila a pod zmi k poledni hrom temně zaburácel až hory se zachvěly a mnohý dům se skácel, Plakala matka s dcerou, bled otec byl se synem a oči všech pravily: “My zhyne, zhyne!”

Dívka zastřelena v žertu.

Rolník Ferdinand Hiederer v Habrových Kladrubech u Teplé postavil si při mlácení ve stodole nabitou ručnici ke kádně, chtěje střeliti ptáky, usazující se na susední stromy. U žentouře za stodolu zaměstnaný čeledín Josef Benedikt vzal ručnici do rukou a v domnění, že není nabita, namířil jí na dvě dívky v kádně pracující se slovy: “Holky, pozor!” V okamžiku tom zahoukla rána, a služka Emma Heieisova, zasažena nábojem do levého oka, spánku a čela, skácela se mrtva k zemi. Benedikt byl prý hodným, pracovitým čeledínem.

Ze žárivosti.

Závodčí v hřebčinci v Nemošicích u Pardubic Fr. Jamal udržoval po delší dobu známost s Emilií Kalousovou ze Žamberka, ale v poslední době stal se na ni velice žárlivým. Okolnost tato jej tak rozčílila, že dne 12. prosince o 7. hod. večerní vystřelil na svou milenku u pardubického nádraží několikrát z revolveru a velice těžce jí zranil. Jamal chodil pak dlouho po labském břehu zabývaje se úmysly sebevražděnými, načež odešel k nemocnici, do které byla Kalousova dopravena a potuloval se v jejím okolí. Ještě téhož večera k jeho vypátrání vyslaná vojenská hlídka našla jej u nemocnice, krvácejícího z několika ran a těžce zraněného.

Milionář, je-li nemocen, rád vyměníl by svoje miliony se silným zdravím třeba jenom chudého dělníka, kdyby to bylo jen možným.

Nedělal by to bezpochyby proto, aby si snad vyměnil s nimi jeho životní podmínky. Chtěl by jen zdraví jeho, aby nahradil jím svoje, které je to tam. Jeho miliony! Jaký bezcenný poklad v tomto případě! Nevysvítá z toho, jak opatrní máme býti, abychom si své zdraví ochránili a udrželi? Nejbezpečněji tak učiníme, jestliže veskeré nepravdělnosti své soustavy, hned jak se objeví, budeme léčiti spolehlivým a po léta užívaným prostředkem, jakým jest dra. Petra Hoboko. Veřejné doklady stále sledované, mluví o jeho stoleté úspěšné činnosti. Neprodává se v lékárnách, nýbrž přímo u majitelů Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 112-118 So. Hoyne ave., Chicago, Ill.

Padoucnice

(Pils Epilepsy)

vyléčena.

“Mohu přísahně před každým soudcem dokázat, že Dr. Grant mne úplně vyléčil z padoucnice. — Stan. Rzesotar, skl. 1832 N. Kimbal Ave., Chicago, Ill.”

Jedna láhev na zkoušku zdarma. Udejte vák, poslete štampilík a pište česky.

Dr. F. E. GRANT,
Z. Ridge Bldg. Kansas City, Mo.

Není šťasten!

Kdo může býti s

**Nezáživností,
Žaludeční chorobou,
Zácpon?**

Jsem příliš nedbalými v léčbě těchto chorob a když proti nim něco učiníme, bývá to obyčejně příliš pozdě. Proč se nepoužije jednoduchého a jistého léku—

Dr. August Koonig's

**Hamburger
Tropfen**

kteříž celou soustavu mění a blahodárně na žaludek působí
Cena 50c. láhev.

**Bezplatné vyléčení
pro slabé muže.**

**Elektrický pás
zdarma.**

Nejúčinnější elektrický pás na světě.

Za tím účelem, bychom oznámovali naše Jerseyké elektrické pásy a uvedli je do vašeho mist. kde nejsou známy. Zašleme komukoliv, potřebuje-li je, jeden z těchto pásů úplně zdarma, bez výloh.

Je to pozitivní nabídka od spolehlivé firmy. Nezapomíte žádné peníze, neboť pás jest darem. Ztrácti-li životní sílu, cítiti-li se unavenými, soufalými, slabými a nervosými, stárnouti-li rychle, strácti-li jste mladistvou svěžest, trpěti-li na slabé nebo zmrzlé zády, na strátu mužnosti, nezáživnost nebo nadměrné žily a je to již nařazení stálého placení peněz lékařům ani byste se ne dostáli jakéhokoli úspěchu, můžete být vyléčeni, budete-li nositi Jerseyké elektrický pás! Víme, že náš elektrický pás vyléčí a my těšvíme, že jej s radostí doporučíme všem ostatním trpícím osobám. Tím způsobem obrátíme mnoho objednávek a tak budeme mti bratři zaslati tyto nabídky zdarma.

Mysleme doopravdy, co zde pravíme. Zašlete nám vaše jméno a adresu s podrobnou známkou a pás bude vám zaslán zdarma. 101F
JERSEY SPECIALTY CO.,
115 Cedar St., New York City.

Dr. C. Rosewater

ČESKÝ LÉKAŘ.

Úřadovna: 222 “Bee Building”

Úřadní hodiny: Od 11—12 dop.; od 2—5, od 5:30—6 odp. — V neděli od 10 do 12 dopol.

Tel. v úřadovně 504. — Tel. v bytu 1217

Bydli: Číslo 2417 Jones ul.
Zvláštní pozornost se věnuje ženakým nemocem a ranhojíčství.

Dr. Edw. Chaloupka

český lékař a ranhojič

SO. OMAHA.

Úřadovna: 24. a M ul. Tel. F 273
Úřadní hodiny: Od 10:30 do 12, od 1:30 do 4 a od 7 do 8.
Mathauserova lékárna: 36 a Q ul. Tel. 28. Úřadní hod.: Od 4 do 5:30 odp. Obydli: 21. a S ul. Tel. 351. 21

Foral & Kuncl,

Jedná česká

komisionárska firma v Omaze
v čísle 1205 Howard ul.

obchoduje drůbeží, vejci, máslem, telety, kásemi a vůbec všemi farmarskými výrobky. Za vše platí nejvyšší ceny a peníze se sboží zašle obratem pošty. Ceníky zasílá na požádání zdarma a to každý týden.

Odporučeni: Bradstreet, Omaha Nat'l Bank a United States Nat'l Bank. 101